

Kozma Leila

Behunyt szemmel

A zacskósleveles és a végtelen metróutazások tették ki életét. Minden reggel felöltötte a keményen dolgozók poliészter egyenruháját. Ahogyan lesétált a megállóig, lassan készült fel a napi teendőkre, belenőtt az önként vállalt szerepbe.

Merev arccal futott át újságján, felhőrpintette három az egyben kávéját és belevetette magát a munkába. Nyolc órával később kinyújtotta lábait, szép lassan felállt, beburkolózott lyukas bélésű, hideg, olcsó kabátjába, majd hazautazott.

A hétvége csak az övé volt, az lehetett, aki csak szeretett volna lenni. Múlt héten idős hölgyként gyalogolt le a piacra, kimosta a ruhákat és húslevest főzött. Azelőtt punknak képzelte magát, koncerteken kábította el magát, majd hajnalban tért magához egy ismeretlen helyen.

Ahogy kilépett a panelház kis erkélyére, a cserepes virágaira, nárciszokra, margarétákra, hortenziákra fókuszált. Elsiklott a szomszéd szennyesén, a kirakott limlomokon. A saját rózsakertjében álldogált, képzeletében pontosan elhelyezve minden ágyást, futónövényt. Hallotta a szökőkút csobogását. A cseresznyefa alatt, ezüst evőeszközökkel teázott.

Felsőhajtott, s ahogy visszacaplatott az apró, csúf nappaliba, minden megtett lépéssel érezte, ahogy távolodik ettől a világtól. Szertefoszlott az álom.

Vizváry Erika

A vámpír csókja

Hajnali öt óra van. A buszmegállóban várakozva még átölel az éjszaka utolsó óráinak sötétje. Hűvös az idő. Itt az ősz. A busz még szinte üres. Három-négy ember, nem több, mintha a jármű is most ébredne mély álmából.

A buszról leszállva végigsimítja testem a hideg. A város fényei színekbe öltöztetik az utcákat. Csak itt-ott moccan egy-egy árnyék.

A várost egy folyó szeli ketté. Százéves hídja ködtakarót húz magára, mintha fázna a sötétben. A hídra érve engem is betakar ez a füstszerű fal, de a levegő friss, üdítő. Eszembe juttatja gyermekkorom nagy kirándulásait a hegyekbe, hol a friss levegő és a fenyő illata megnyugvást adott a léleknek.

Nem látok mást, csak körém magasodó fehér falakat. A híd pillérjének lámpa vetette árnyéka hihetetlenül tisztán látszik a ködfalon. A folyó láthatatlan, mintha a híd a semmi felett futna. Elöttem, mögöttem is a nagy fehér semmi és csend, mintha egy hófehér koporsó kényszerítené rám örök némaságát. Valami feszül a testemben. Furcsa, izgalom és félelem elegye.

Elöttem a köd hirtelen kettéválik, mint egy függöny. Sötét alak lép ki belőle. A hídpillér árnyéka eltakarja az arcát a kíváncsi lámpafény elől. Lassan közelít. Mozgása könnyű, légies, mintha lebegne.

A lámpa fényében áll meg. Az arca hófehér, vonásai határozottak. A szeme kék, mint a tenger. Hosszú fekete haja szabadon hullik a vállára, mint éjben a vizesés. S csillag, mint az éjszakában a csillagok. Az egész férfi gyönyörű! Hosszú fekete kabátja alól fehér ing gallérja látszik.

A tekintete végigsiklott rajtam. Hűvös volt és nehéz, mintha ólomként nehezedett volna rám. Mégis vonzó és sokat ígérő. Az idő lelassult, a vérem lüktetett, a szívem a torkomban dobogott. Fájdalmasan belém hasított a vágy, hogy megérintsem. A kezét nyújtotta felém. Hosszú, vékony ujjai fehérek voltak, mint a márvány. Magához húzott, a bőre hideg volt. Hirtelen megcsókolt, hosszan, szenvedélyesen és mégis gyengéden. A teste együtt lélegzett az enyémmel. Mellkasomban éreztem dobogni szíve vad ritmusát. Elöntötte testem a vágya. Átölelt és én olyan biztonságban éreztem magam a karjai közt. Sötét árnyék mocorgott bennem, megrémített egy másik élet lehetősége, mely vonzó volt és időtlen.

A ködfátyolból egy autó tűnt fel. Vakító fénye nyílként hasított belém. Ő eltűnt. A bennem feszülő félelem előtört és rohanni kényszerített. Futottam a hídon, amíg fel nem tűntek előttem a város fényei.

Az állomáshoz a rakparton vezet az út. A járda mentén öreg platánfák fogják el az utca fényét. A töltés mögött a ködfehér semmi. A sötétben sétálva az érzékek felerősödnek. Minden kis nesz hatalmas zajként ütődik nekem. Szívem a torkomban dobog. A vérem szinte pezseg, előnt a forróság.

A férfi arca lebeg előttem, fájdalmasan gyönyörű és misztikus. Az állomás fényei! A váróterem kellemes melege fogad. Lerázom magamról a jeges félelmet. Kezdek megnyugodni. Vajon csak látomás lett volna? Az érzés olyan valóságos.

A falon nagy, régi óra mutatja a múlt időt. Fekete mutatója megreppen minden percben. A terembe hűvös szél hatol. Ő az! Belép és a szemben lévő falhoz áll. Engem néz. Tekintete kedves, csábító. Nem merek a szemébe nézni, félek, hogy ismét megbabonáz. Rám mosolyog. Bájosan férfias. Pillanatra elővillannak hosszú szemfogai...

